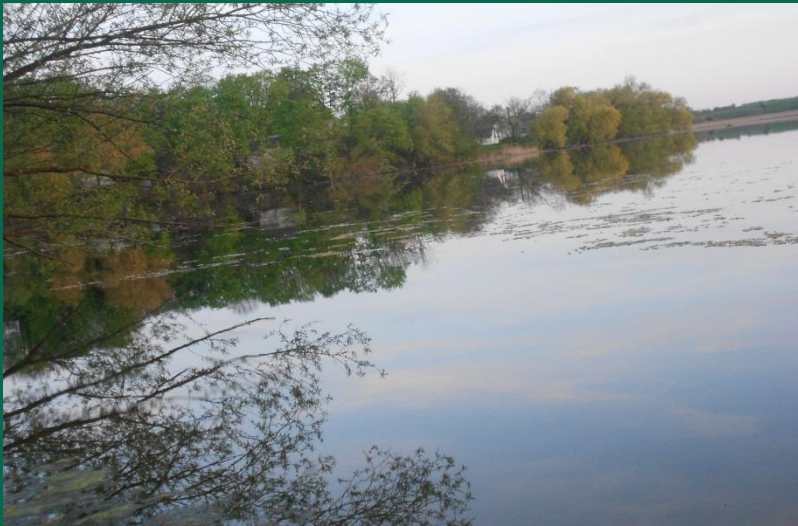

Для когось це просто «глибинка»
Позабуті Богом місця.
А для нас – це край наших предків
Де на світ з'явилися ти і я.

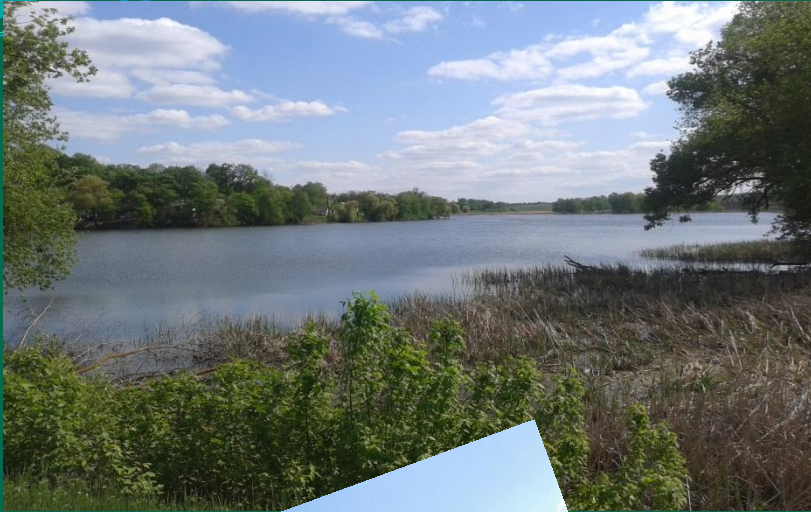

Легенда про назву села

Було у одного багатого пана три сини – красені: Юрій Тихін та Олександр. Сильними, мужніми, хазяйновитими зростали юнаки. Настав час їм ставати на самотійний життєвий шлях. Послав їх батько у чисте поле і наказав вибирати собі дорогу. Стріла старшого сина впала на північний схід, де появилoся село Юрківка. Стріла середнього сина – на схід, так з'явилось село Тихий Хутір. А наймолодший Олександр вцілив у долину річки Молочної, там він і оселився, заснувавши село Олександрівка.

Олександрівка

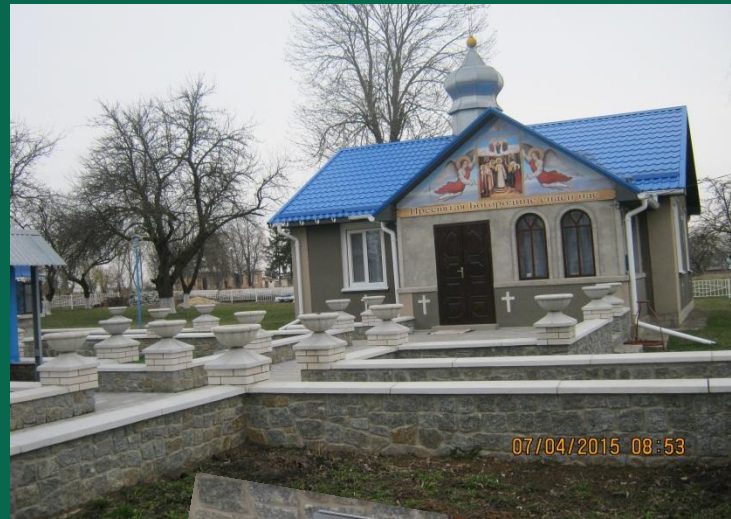

Ми пам'ятаємо всіх,
Хто віддав життя за те,
Щоб не було війни нової
Щоб сонце сяяло золоте,

Щоб не окоп чорнів на
ниві –
Хліба цвіли мов
килими.
І щоб веселі і щасливі
До школи всі ходили
ми!

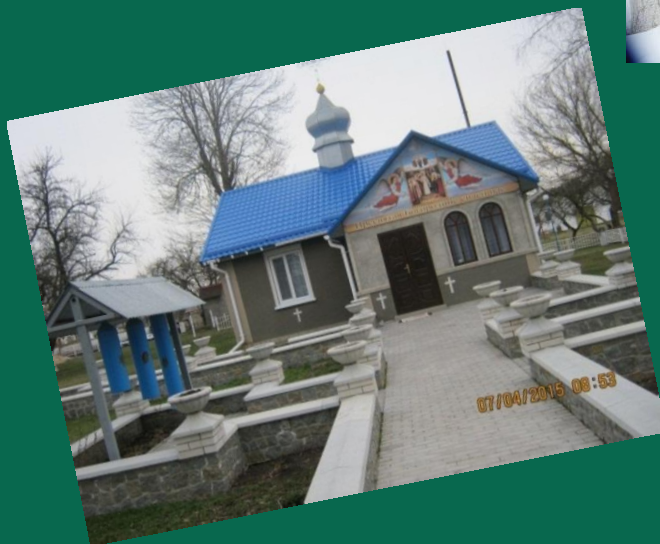
Ставок яскравий, що забрів в поля
У нім опущене вербове гілля.
Наповнений цілющою
джерельною водою.
Ця вся краса, велична, неземна – земля.
Моє село, моя земля.

Моє село. Для мене ти єдине,
оте село на рідній Україні,
Де народився я з роси і трав
І перше слово тут пізнав.
Де матінка мене малого
Щодня навчала всього того
Що так потрібно у житті.

Олександрівко,
моя колиско!
Батьківська хата і верба.
Все мені рідне й до
болю близьке –
Матусі пісня і журба.

